

Jumala näkee toden,
mutta
ei ilmai sitä kohta.

Sirjomaani

Leo Tolstoi.

Tampere, 1903.

W. Toivosen kustannuksella.

Sivua 25 p.

L

Jumala näkee toden,

mutta

ei ilmaise sitä kohta.

Sirjoittanut

Leo Tolstoi.

Tampereen
kaupunginkirjasto

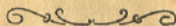
Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

3659 A.H.H. Tampere, 1903.

W. Toivojen kustannuksella.

20:-

Tämä, kuuluisan venäläisen kirjailijan kreivi Leo Tolstoin kertomus on Venäjällä herättänyt mitä suurinta huomiota. Monta painosta on sitä ilmestynyt, niinpä w. 1885 ainakin kolme painosta, joista ensimmäinen 40,000 kappaleen suuruinen.

Tampere, 1903.

Kirjapaino Osakeyhtiö „Sanoma“ Tampereella.

Jumala näkee toden, mutta ei ilmaise sitä kohta.

Wladimirin kaupungissa asui nuori kauppias, jonka nimi oli Afionow. Hänellä oli kaksi kauppapapua ja oma asuin kartano.

Alkonäöltään oli Afionow walfotukkanen ja kaunis. Hän oli sangen lystikäs mies ja etenkin ilolaulujen laulajoiista. Nuorena oli hän juonut ja saanut juopuneena aikaan rettelöitä; mutta naituaan jätti hän juomisen miltei kokonaan, jotta häntä ani harvoin nähtiin humalassa.

Eräänä kesänä tuli Afionowin matkustaa kauppa-asioissa Nischni-Nowgorodin markkinoille. Kun hän jätti perheensä hyvästi, janoi hänen waimonsa:

„Mä lähde tänään matkalle, Swan Dimitrits; minä näin viime yönä pahaa unta.“

Aksionow nauroi.

„Pelkäätkäi kai, että minä hutiloitsen markkinoilla?“ sanoi hän.

„En tiedä itsekään, mitä minä pelkään“, vastasi waimo; „mutta uneni oli niin paha. Näin sinun tulewan kotiin kaupungilta ja paljastawan pääsi, ja tukkasi oli aiwan harmaa.“

Aksionow purskahhti taasen nauruun.

„Mivan niin! Toinen parempi toista! — Saas nähdä, miten kauppa käy, ja tuonko sinulle kauniita lahjoja, kun palaan.“

Sa hän sanoi jäähyväisensä omaisilleen ja lähti.

Matkalla tapasi hän erään tutun kauppiaan ja otti yöfortteerinsa samassa majatalossa, missä tämä. He joivat teetä yhdessä ja menivät levolle wieretysten olewiin kammariin. Aksionow oli warhainen; hän heräsi aamuyöstä, ja pitäen parempana matkustaa, kun ilma oli wileä, herätti hän ajomiehen ja käski tämän waljastaa hewoiset. Sitten meni hän kyökkiin, suoritti isännälle maksettawansa ja lähti.

Kuljettuaan likemmä neljä peninkulmaa, tuli hän festikiewariin, missä päätti syöttää he-

voisensa. Itse asettausi hän wierastupaan lepäämään. Puolipäivän aikana meni hän ulos rappusille ja anoi teetä, hankki sitten itselleen kitaran ja alkoi soittaa. Ukkiä näkee hän kolmi-
maljaisten waunujen saapuwan pihalle, ja niistä astuu univormuun puettu herra sekä kaksi sotamiestä. Edellä mainittu menee Aksionowin luo ja kysyy, kuka hän on ja mistä hän tulee. Aksionow puhuu asian, niinkuin se on, ja kysyy eikö herra tahtoisi juoda kupin teetä hänen kanssaan. Mutta wirkamies ei lakkaa tekemästä kysymyksiään. Missä oli Aksionow wietännyt viime yön? Oliko hän ollut yksin tahti erään kauppiaan seurassa? Oliko hän aamulla nähnyt kauppiasta? Miksi hän oli lähtenyt majatalosta niin aikaisin? Aksionow alkoi ihmetellä näitä kysymyksiä; hän kertoi kaikki, mitä hän tiesi ja sanoi sitte:

„Mutta miksi rasitatte minua kaikilla näillä kysymyksillä? En ole waras enkä pahantekijä. Minä matkustan omilla asioillani; teidän ei eninkään tarwitse minua tiedustella.“

Wirkamies kutsui sotilaat luoksensa.

„Minä olen nimismies“, sanoi hän, „ja teen kysymykseni jentähden, että kauppias, jonka kansa sinä wietit wiime yösi, on murhattu. Tarkatkaamme tawaroitasi ja mitä sinulla on mukanaasi.“

He menivät wierastupaan, awasivat matkalausun ja salkun ja alkoivat hakea. Akkia weti nimismies esiin wiimeksi mainitusta weitsen.

„Kenen tämä on?“ huudahti hän.

Aksionow loi silmänsä esineeseen ja näki kauhukseen werisen weitsen.

„Ja mitenkä se on weseen tullut?“ kysyi nimismies.

Aksionow tahtoi wastata, mutta ei saanut sanaa sanotuksi.

„Sitä . . en tiedä . . . se on . . weitsi . . ei ole . . minun.“

„Tänä aamuna“, jatkoi nimismies, „tawattiin kauppias murhattuna wuoteessaan. Hänen murhaansa ei woi olla syypää kukaan muu kuin sinä. Huone oli sisältä lukittu; sinä olet ainoa, joka siellä käwit. Werinen weitsi on sinun salkussasi, loppu seisoo kirjoitettuna sinun

kaswoisjasi. Tunnusta, miten sinä murhan teit ja paljonko rahaa sinä ryöstit!”

Aksionow otti Jumalan todistajaksi syyttömyyteensä; hän oli juonut teetä kauppiaan kanssa; sen koommin ei hän ollut häntä nähnyt. Rahat mitkä hänellä oli, 8,000 ruplaa, olivat hänen omanja. Mutta hämmästys oli päätäni tukkia hänen suunja, hänen kaswonja olivat kalpeat, ja hän wapii kiireestä kantapäähän.

Nimismies käski sotamiesten panna hänet kahleisiin ja nostaa hänet wauuihin. Siinä risti Aksionow kaswojansa ja rintansa ja puskahatti itkuun. Hänen rahansa ja tawaransa otettiin takawarikkoon; itse hän wiettiin lähinnä olewaan wankilaan. Wladimirin kaupungista kuulusteltiin, mikä mies hän oli, ja sieltä tuli tieto, että Aksionow nuorempana oli ollut juomari ja welikulta, mutta että hän muuten oli kunnan mies. Tuon todistivat kaikki kauppiaat ja muut kaupunkilaiset. Sitten asetettiin Aksionow oikeuden eteen; — ja hän tuomittiin syylliseksi Rjäsanista kotoihin olleen kauppiaan murhaan ja 20,000 ruplan warauteen.

Aksjonowin waimo oli murtua surusta eikä tiennyt mitä ajatella. Lapset olivat kaikki pieniä, nuorin vielä rintalapsi. Waimo otti ne kaikki mukaansa ja matkusti kaupunkiin, missä miehensä istui wanhana. Alussa ei tahdottu päästää häntä hänen luoksensa, mutta viimein suostuttiin hänen pyyntöönsä. Kun hän miehensä näki wangin waatteissa ja kahleissa, pyörtäi hän ja makasi kauvan toimetonna. Sitten koki hän lapset ympärilleen, istuutui hänen viereensä, puheli kodin asioista, tiedusteli hänen onnettomuuttaan ja huudahti sitten, kun Aksjonow oli hänelle kaikki kertonut:

„Mitä tulee meidän nyt tehdä?“

„Rukoilla armoa keisarilta“, vastasi mies;
„se joka on wiaton, ei voi tulla tuomituksi“.

Waimo vastasi siihen, että hän oli jo pannut armopyynnön keisarille, mutta ettei se ollut tullut perille. Kun Aksjonow ei wastannut mitään, waan synkin silmin tirkisteli lattiaa, sanoi wihdoin waimo:

„Suotta en nähnyt unessa sinua harmaapäisenä, muistathan! Nyt ovat hiwuksesi todellakin menneet harmaaksi surusta. Olijit

kuullut minua silloin", ja hän silitti hänen hiu-
wukfiaan.

"Wanja, sydänkäppyni", lisäsi hän sitten,
"puhu totta waimollesi! Etjän sinä ole mur-
haaja?"

"Boitko sinäkin sitä uskoa!" huudahti mies,
peitti käsilleen kaswonja ja purskautti itkuun.
Samassa tuli wangiinwartija ja sanoi, että wai-
mon ja lasten tuli lähteä. Ja Akfionow sanoi
wiimeiset jäähywäiset omaisillensa.

Kun he olivat poisja, ajatteli Akfionow
kaiikkia, mitä hän ja hänen waimonsa olivat pu-
huneet. Ja kun hän sitten muisti, että hänen
waimonsakin oli häntä epäillyt ja kysynyt oliko
hän murhannut kaupiamiehen, sanoi hän itsel-
leen: "Shan selwää on, ettei kukaan tiedä, mi-
ten asia on, muu kuin yksin Jumala. Häneen
ainoan tulee minun siis kääntyä rukouksillani
ja Häneltä ainoalta armoa odottaa." Ja siitä
hetkestä lakkasi Akfionow rukoilemasta armoa
maalliselta wallalta. Jumalaan turwasi hän.

Akfionow tuomittiin raippoihin ja elinkau-
tiseen kuritustyöhön. Tuomio käwi toteen.

Kun hän oli kärsinyt paalu-rangaistuksensa, ja sen aikaansaamat haavat olivat parantuneet, lähetettiin hän muiden elinkautiseen vankeuteen tuomittujen pahantekijäin joukossa Siperiaan.

26 vuotta vietti onneton jällä vankeudessa. Hänen tuuheat tukkansa oli jaanut lumen valkoisen värin, hänen pitkä, harmaa partansa ulettui hänen rinnallensa jaakka. Hänen iloisuutensa oli ijäksi kadonnut. Hän kävi kumarassa ja liikkui hitaasti, puhui harvaan eikä nauranut koskaan. Jumalaa rukoili hän usein.

Wankilassa harjoitteli Aksionow juutarin työtä, ja ansaitsemilla rahoillaan osti hän „Pyhimysten elämän“; sitä luki hän, kun päivä antoi valoa wankilaan. Mutta pyhinä meni hän wankilan kirkkoon, luki Apostolein teko-raamatua ja weijasi alttarin edustalla. Hänellä oli vieläkin hyvä ääni. Wankilan esimiehet pitivät hänestä hänen nöyryytensä tähden, ja wangit kunnioittivat häntä ja nimittivät häntä „iso-ijäksi“ ja „jumalan mieheksi“. Kun he halusivat jotakin, lähettivät he aina Aksionowiin pyytämään, ja kun he riitaantuivat keskenään, wetosivat he aina Aksionowiin.

Kotoaan ei Aleksionow koskaan saanut mitään kirjettä; hän ei tiennyt, elivätkö enää hänen vaimonsa ja lapsensa.

Eräänä päivänä saapui joukko uusia wankkeja wankilaan. Illan tultessa kokoontuivat kaikki entiset wankit vastatulleiden ympäri ja alkoivat kysellä, mistä nämä olivat ja mitä pahaa olivat tehneet. Aleksionow istui niinkään lawitsalla ja kuunteli, lattiaa tirkistellen, heidän kertomuksiaan. Uusien wankien joukossa oli kookas, 60 wanha, vielä woimakas, lyhyt partainen ja harmaa hapsinen mies. Hän kertoi, miksi hän oli wankittu ja puhui muun muassa:

„Niin, hyvät ystävät, minä olen joutunut tänne aiwan turhanpäiväisesti. Minä waan otin erään ajurin waljaista hewosen. Siitä ottawat he minut kiinni ja sanovat, että olen warastanut. Mutta minä sanoin: tahdoin waan päästä nopeammin kulkemaan; hewosen minä laskein menemään. Olen sitä paitse hyvä ystävä ajurin kanssa. Kaikki on laadullansa, sanon minä. — Ei, sanovat he; sinä olet warastanut. Mutta juuri sitäpä he eivät tiedä, milloin ja missä minä olen warastanut. Tapahtui kerran jotakin,

josta minun olisi pitänyt jo aikoja tänne tuleman, mutta he eivät jaaneet minua langetetuksi; nyt ovat he lähettäneet minut tänne laittomasti. — Eikö mitä! Minä valehtelen, sillä minä olen ollut täällä kerta ennen; mutta en minä kauan täällä viihtynyt.

„Mistä olet sinä?“ kysyi muuan wangeista.

„Wladimirin kaupungista, porwari, ja nimeni on Makar Semjonow.“

Aksjonow kohotti päätään.

„Kuulitko sinä, Semjonow“, kysyi hän, „puhuttawan Wladimirissa Aksjonow nimisestä kaupungista. Elävätkö he wai ovatko jo kuolleet?“

„Miksi en olisi kuullut heistä puhuttawan! He ovat rikkaita miehiä. — Heidän isänsä on lähetetty Siperiaan ja on arwatenkin jamanlainen syntinen kuin minäkin. Mutta sinä itse, iso-isä, miksi sinä olet täällä?“

Aksjonow ei mielellään puhunut omasta onnettomuudestaan.

„Minun synteini tähden“, wastasi hän ja huokasi; „olen ollut kuringustyössä 26 vuotta“.

„Minkä syntiesi?“ kysyi Makar Semjonow.

„Semmoisten luonnoollisesti, joista olen tämän rangaistuksen ansainnut“, vastasi Aksionow, eikä tahtonut sen enempää itsestänsä puhua. Mutta muut wangit kertoivat uudelle towerilleen, kuinka Aksionow oli joutunut Siperiaan. He juttelivat, että muutamalla matkaretkellä joku tuntematon oli murhannut erään kauppiaan ja salaa kätkenyt werisen weitsen Aksionowin jalkkuun, ja että Aksionow wiattomasti kärsi murhaajan rangaistuksen.

Kun Makar Semjonow tämän kuuli, loi hän filmänsä Aksionowiin ja löi molemmilla käsillä polwiansa.

„No, sepä ihmeellistä, sepä ihmeellistä! Olet wanhentunut, ijo-ijä!“

Wangit alkoivat kysyä häneltä, miksi hän tätä niin suuresti kummeksi ja missä hän ennen oli nähnyt Aksionowin. Makar Semjonow ei wastannut kysymykseen, lausuihan yhä:

„Kummallista, ihmeellistä, että me täällä yhtyisimme!“

Kun Aksionow kuuli tämän, lensi hänen päähänsä ajatus: „Eiköhän tuo mies tiedä, kuka kauppiaan murhasi?“ ja hän janoi:

„Joko olet kuullut siitä puhuttavan, tahi oletko nähnyt minua ennen?“

„Entkö olisi sitä kuullut! Maailma on täynnä juttuja. Siitä on nyt jo hywin kauvan, ja mitä minä kuulin olen jo ehtinyt unhoittaa.“

„Kuulit kentiesi, kuka kauppiaan murhasi?“
kysyi Aksionow.

Makar Semjonow nauroi ja sanoi:

„Tietysti hän, jonka salkusta weitši löhdyttiin. Jos joku sen sinne pani, sinun salkkuusi, niin — se, joka ei tule kiinni, ei ole waras. Muuten, kuinka olisi kenenkään ollut mahdollista panna weitši sinun salkkuusi? Sehän oli sinun päänaluseksi wieresssä.“

Näitä sanoja kuullessaan tunkenesi Aksionowiin ajatus, että kentiesi juuri Makar Semjonow itse oli kauppiaan murhaaja. Hän nousi ja eteni tovereista. Koko yönä ei hän saanut unta silmiinsä. Ankara paino rasitti hänen mieltänsä, ja hänestä oli kuin olisi hän kaikki uudestaan nähnyt: ensinnä waimonsa semmoisena, kuin tämä oli, kun hän viime kerran seurasi häntä markkinoille. Hän näki hänen aiwan elämänä edessään, hänen kaswonsa ja filmänsä; hän

kuuli hänen puhuvan ja nauravan. Sitten oli hän näkevänsä lapsensa, semmoisina kuin ne olivat viime aikoina pieninä, — toinen pienissä turkeissa, toinen äitinsä käsivarrella. Sitten muisti hän itseänsä iloisena ja nuorena; hän muisti kuinka hän istui pienillä kivi-
rappu-
silla ja soitti kitaraa, kun hänet vangittiin, ja kuinka iloinen hän sitä ennen oli ollut. Sitten johtui hänen mieleensä pyövelipaikka, missä häntä pieksettiin, pieksijä ja väkijoukko hänen ympärillään ja kahleet, koko hänen 26-vuotinen vankeusajansa ja viimein hänen vanhuutensa. Ja hänen mieltänsä masentui niin, että hän vähällä oli surmata itsensä.

„Ja kaikkeen tähän on tämä konna syy-
pää!“ . . . ajatteli hän.

Ja niin katkeraksi yltäi hänen vihanja Ma-
kar Semjonowia kohtaan, että vaikka hän itse syöksyi turmioon, tahtoi hän kostaa. Hän luki rukouksiansa kaikki yöt, mutta lepoa hän ei jaa-
nut. Päivän pysyi hän etäällä Makarista eikä katsonutkaan häneen.

Niin kului kaksi viikkoa. Öisin ei Aleksio-

now saanut unta; epäilyks waltasi hänen koku-
naan; hän ei tiennyt mihin heittäytyä.

Eräänä yönä kulki hän ympäri wankilasja
ja huomasi että maata heitettiin erään makuu-
lawitsjan alta. Hän seisahdui ja katseli tarkem-
min. Alttiä ilmausi Makar Semjonow lawitsjan
alta ja heitti Alksionowiin pelästyneen silmähyf-
sen. Alksionow tahtoi etääntyä, päästäksensä nä-
kemästä häntä; mutta Makar tarttui hänen käsi-
warteensa ja kertoi, että hän joka päivä saapas-
warsisjaan kantoi ulos mullan, jota pirstelti
tielle, kun heitä wiettiin työhön.

„Bidä sinä suusi, ukko, niin hankin minä
wapauden sinullekin“, lopetti hän. „Jos sinä
ilmaijet asian, ruoskiwat he minut kuoliaaksi;
mutta sitä ennen minä toki tapan sinun“.

Kun Alksionow kuuli kuolinwihollisensa pu-
heen, wapii hänen koko ruumiinsa wihasta. Hän
tempasi itsensä irti ja sanoi:

„Minua et tarvitse auttaa täältä ulos, ja
jos sinä tapat minut, niin yhdentekewä — olet
jo aikoja takaperin tappanut minun. Ilmaista
tuumasi tahi olla sitä ilmaisematta — kaikki
riippuu siitä, mitä Herra mieleeni panee.“

Seuraavana päivänä kun vangit wiettiin työpäikälleen, huomasiwat sotilaat, että Makar Semjonow pirstelti mustaa. He alkoiwat tutkia wankilaa ja, huomattuaan kuopan, tiedustella kuka sen oli kaiwanut. Ne, mitkä sen tiesiwät, eiwät ilmaisseet Makar Semjonowia: he tiesiwät, että häntä siitä pieksettäisiin ainakin puoli-kuoliaaksi. Silloin kääntyi päällikkö Akfionowiin, jonka tiesi luotettawaksi mieheksi.

„Utko“, sanoi hän, „sinulla on tapana puhua totta; sano minulle Jumalan edessä, kuka on kuopan tehnyt?“

Makar Semjonow ei ollut mistään tietäwänänjä; tirkisteli päällikköä, eikä katsonutkaan edes Akfionowiin.

Akfionowin kädet ja huulet wapisiwat, ja pitkään aikaan ei hän woinut sanoa mitään. Hän ajatteli: „Salaanko sen — mutta miksi antaisin hänelle anteeksi, hän kun on syössyt minut perikatoon? Mafsafoon hän waan minun kärjimiseni. Mutta — jos ilmaisen hänen, niin piestään hän kuoliaaksi . . . Ja mitä, jos hän ei olisiikaan kauppiaan murhaaja! Niin, niin!

Ja lopuksi, mitä huojennusta minulla on hänen onnettomuudestaan?”

Päällikkö kysyi vielä kerran:

„No, miten on, ukko? Puhu totta, kuka on kairvanut kuopan?”

Aksionow loi silmänsä Makar Semjonowiin ja vastasi:

„Sitä en ole nähnyt, sitä en tiedä.”

Kairvajasta ei jalkoa saatu. —

Seuraavana yönä kun Aksionow oli laskeutunut makuulawitsalleen ja juuri oli uneen waipumaisillaan, kuuli hän että joku tuli ja istuutui hänen jalkoihinsa. Hän loi hämärässä silmänsä tulijaan ja tunsi Makarin.

„Mitä sinä vielä minusta tahdot?” kysyi Aksionow; „mitä minulla on sinun kanssasi tekemistä?”

Makar Semjonow oli ääneti, Aksionow nousi.

„Mitä tahdot?” kysyi hän uudelleen. „Mene matkaasi, tahi huudan minä wahtia”.

Makar Semjonow kyykistyi Aksionowin puoleen ja sanoi kuishtaten:

„Swan Dimitrits, anna minulle anteeksi.”

„Mitä on minulla sinulle anteeksi antaa?“
kyysi Afjionow.

„Minä se olin, joka tapoin kauppiaan, ja minä se olin, joka kätkin weitsen sinun salkkuusi. Ajattelin murhata sinunkin, mutta samassa kuulin jotakin jyskettä pihalta, jilloin pistin minä weitsen sinun salkkuusi ja hyppäsin ulos akkunasta.“

Afjionow oli ääneti; hänellä ei ollut mitään sanoa.

Makar Semjonow nousi makuulawalta ja kumarji maahan asti.

„Anna minulle anteeksi Jumalan tähden“, rukoili hän. „Minä tahdon tunnustaa, että surmasin kauppiaan. — Sinä pääset vapaaksi ja . . . saat palata kotiisi“.

„Sen voit jinä sanoa, mutta minusta on asia toisenlainen. Waimoni on kuollut; lapseni owat unhoittaneet minun; minulla ei ole mihiu mennä.“

Makar Semjonow ei nousut maasta, waan koski vielä otsallaan lattiaa.

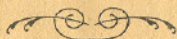
„Anna minulle anteeksi, Swan Dimitrits! Minusta tuntuu huokeammalta tulla ruoskituksi

kuin nähdä jinnua nyt . . . Sinä säästit minua — et ilmaissut minua. Anna minulle anteeksi Kristuksen tähden! Anna minulle, kurjalle pahantekijälle anteeksi!” nyhyhi hän.

Kun Afjionow kuuli Makar Semjonowin itkewän, rupeji häntä itkemään.

„Antakoon Jumala sinulle anteeksi“, janoi hän; „kenties olen minä jata kertaa huonompi jinnua!“ Ja kummallista! Yht'äkkiä tunsi hän, että paino, joka oli hänen mieltänsä rasittanut, oli poissa. Hän laikkasi kaipaamasta kotoansa eikä halunnut jättää wankilaa. Hän ei ajatellut enää muuta kuin loppuansa. —

Makar Semjonow ei ottanut kuullessaan Afjionowin kieltä, vaan ilmaisi itsensä syypääksi kauppiaan murhaan. — Mutta kun sittemmin käsky tuli wankilaan, että Afjionow oli wapaaksi laskettava ja kotiin lähetettävä — oli hän jo kuollut.

Min tahtoon Herran Jumalan
Mä tyhdyn mielelläni;
Myös kaikessa mun murheesjan',
Myös hätäpäivinäni;
Hän tukeni Ja turwani
On myöhään sekä warhain,
Mua suojelee Ja johtee
Hän kaikin ajoin parhain.

Jumalan tahtoon tyhdyn mä
Silloinkin, koska toisin
On kohtaloni kääntynä,
Kuin tapahtuvan soisin;
Hän silloin waan Mua armossaan
Tahtooi koetella,
Ja kaiken sen Mun hywäksen'
Lopulta johdatella.

Jumalan tahtoon tyhdyn mä,
 Kun kullonkin Hän säätää;
 Ken tyhjää' oiskaan tekewä
 Sen, mitä Herra päättää!
 Min käski hän, Ei estäkään,
 Ei muuta enää mikään;
 Se seisoo ja kestääpi
 Lujana ijäst' ikään.

Siis tyhdyn tahtoon Jumalan,
 Ja sielun' iloitsiepi,
 Kun wiisautens' mukahan
 Hän kaikki hallitsiepi!
 Ja waikka mä En käsitä
 Min' hänen neuwojansa,
 En epäile; Ei huku se,
 Ken Häll' on juojassansa.

Jumalan tahtoon tyhdyn mä,
 Hänessä mull' on rauha,
 Häness' on lepo löyttävä,

Jos kuinka mailma pauhaa;
 Hän minun loi, Siis kyllä voi
 Myös suojella nyt vielä;
 Ei apuaan Ja armoaan
 Hän multa juinkaan kiellä.

Sumalan tahtoon ainian
 Mä tyhdyin turvaisesti,
 Hänehen yksin uskallan
 Ja luotan vakaisesti;
 Jos näkyy hän Myös viipyvän
 Apuineen toisinaan,
 Niin kuitenkä Hän viimeinkin
 Sen tuopi aikanaan.

Mit' Herra tahtoo, tahdon mä,
 Ei muusta mulla huolta;
 Mi mulla onkaan hätänä,
 Jos hän waan pitää puolta!
 Niin elossan' Kuin kuolossan'
 Hänehen sielun' luottaa

Jos waiwoihin Mä waiwunkin,
En häneen turvaa juotta.

Jumalan tahtoon tyydyn mä,
Sen nöyräst' otan vastaan,
Hän, kaikkiwoipa, wälewä,
Ei suinkaan hyljää lastaan.
Sanomaton Waikk' tuskan' on,
Ja tahtoo surmaan kaataa,
Sun armosi, O Herrani,
Belastaa mua saattaa.

(S. W. f. 294).

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

W. Toivonen.

Tampere.

4. Sämeenkatu 4.

Sähellä rautatien asemaa.

